

บทละครวิทยุเรื่อง "ชั่วโมงสุดท้าย"
สด กฤษณ์โรหิต ประพันธ์บท แสดงที่สถานีวิทยุเรดิโอสาร
วันอาทิตย์ที่ ๓ มิถุนายน ๒๔๘๔

.....
ดนตรี

ตัวสีทำนอง

คณะกาวัลได้ได้นำนาฏกรรมวิทยุในรถเข็นมาหลายครั้งแล้ว ในวันนี้
จึงขอเสนอนาฏกรรมชีวิตอีกแบบหนึ่งแก่ท่าน ซึ่งหวังว่า เรื่อง "ชั่วโมงสุดท้าย" นี้คงจะให้อะไรบางอย่าง
แก่ท่านไต่ทาง ถึงแม้ว่า สด กฤษณ์โรหิต จะใช้ความถี่ลครไว้มิเพียง ๒ ตัวเท่านั้น ในการแสดงออก
ซึ่งชีวิตในเรื่องนี้ คือ

ลัคคา สารดาบส แสดงเป็น คุณหญิงเกศิน
วลิต สนธิรัตน์ " หลวงเทพวิจารณ์
ดนตรี

เทพ -

ข้าพเจ้าคือหลวงเทพวิจารณ์ คนกินเบี้ยบำนาญที่มีอายุเพียง ๓๓ ปี ข้าพเจ้าได้ลาออก
จากราชการเมื่อ พ.ศ. ๒๔๕๕ เพราะเป็นโรคเส้นประสาทและโรคหัวใจอย่างแรง
๒ สัปดาห์ในโรงพยาบาล ได้ทำให้ข้าพเจ้าได้รับประกาศนียบัตรฉบับหนึ่ง ก็คือประกาศ
นียบัตรแห่งความเจ็บป่วยที่รักษายาก นายแพทย์บอกว่า สิ่งมีชีวิตข้าพเจ้าคือการ ก็คือ
การพักผ่อนในที่เงียบสงบ ข้าพเจ้าต้องเลิกทำงานอย่างเด็ดขาด งานคือยาพิษ นาย
แพทย์สั่งข้าพเจ้าบอกว่า ถ้าข้าพเจ้าอยากตายข้าพเจ้าก็สัถนอย ก็จึงเลิกทำงานเสีย.

ข้าพเจ้าเป็นคนเชื่อโชคกรรม ข้าพเจ้าเชื่อว่าในชีวิตของมนุษย์ทุกคนไม่มีใคร
ใครได้อะไรมาเปล่า ๆ และไม่มีใครเสียอะไรไปเปล่า ๆ ข้าพเจ้าอาจจะเป็นคนบาป
เฒ่ามาก ๆ ก็ได้ที่เชื่อเช่นนี้ แต่ข้าพเจ้าถือว่าศรัทธาความเชื่อมั่นเป็นสมบัติของทุกคน
มนุษย์เราทุกคนมีชีวิตอยู่ได้ด้วยความเชื่อ ไม่มีใครมีชีวิตอยู่ตั้งแต่เกิดจนตายโดยที่ไม่มี
เชื่ออะไรเลย เพราะอย่างน้อยเขาก็ควรจะเชื่อว่าเขายังไม่ตาย ความหวังยังรอ
เขาอยู่ข้างหน้า.

แต่เหลือเกินไม่มีใครไต่ถามอะไรมาเล่า ๆ แล ไม่มีใครเสียดอะไรไปเล่า ๆ นี่คือกฎแห่งคุณภาพของชีวิต ถ้าท่านไต่ถามอะไรมาอย่างหนึ่งท่านก็ต้องเสียดอะไรไปอย่างหนึ่ง แต่ท่านเสียดอะไรไปอย่างหนึ่ง ท่านก็ต้องไต่ถามอะไรมาอย่างหนึ่งเหมือนกัน กฎแห่งการตอบแทนเป็นกฎของธรรมชาติ เราไม่สามารถจะหนีกฎอันนี้ได้ คราวใดที่เราเป็นส่วนใดส่วนหนึ่งของสิ่งที่เป็นสมบัติของจักรวาล

ข้าพเจ้าได้พบการพิสูจน์ของกฎนี้อย่างชัดเจนเมื่อใกล้ตาย ปรากฏการณ์ครั้งนั้นได้พิสูจน์ว่า ทุกคนที่นั่น จะต้องไร้นั่นเรา ไม่มีใครจะพ้นที่ชีวิตไปได้โดยข้อให้ข้าพเจ้าได้เริ่มบทพิสูจน์กฎแห่งชีวิตในบัดนี้.

.....

ในวงสังคมหนึ่งจะเรียกว่าชั้นสูงหรือชั้นต่ำก็ตาม หลายคนอาจเคยได้ยินชื่อคุณหญิงเกตุมาลาบ้าง สุภาพสตรีผู้มีอายุอย่างน้อย ๓๕ ปี ซึ่งมากพอสำหรับการอ้างความเป็นสาวอย่างที่ไม่มีความอายอีก แต่จะอย่างไรก็ตาม ในวงสังคมนี้คุณหญิงเกตุก็ยังเป็นสาวอยู่ และบางทีอาจสาวมากกว่าสาวทั้งปวงก็ได้ ในประการแรก ไม่มีริ้วรอยแห่งความแก่ตัวในผิวหนังและแววตา ในประการหลัง คุณหญิงเกตุก็ยังรักษาความกระปรี้กระเปร่าไว้ได้อย่างดีเลิศ โดยเฉพาะในหมู่พวกผู้ชาย ข้าพเจ้าเป็นผู้ชายคนหนึ่งที่รู้ว่า คุณหญิงเกตุมีความกระปรี้กระเปร่าอยู่เพียงไร ในบทบาทแห่งความรักของเธอ ข้าพเจ้าขอสารภาพอย่างเปิดเผยว่า ข้าพเจ้าเป็นผู้ชายที่ไม่สนใจต่อคุณหญิงเกตุเลย ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่เพื่อวันหนึ่งวันเดียวมันอาจเป็นความต้องการของนายแพทย์ได้ใด ๆ ที่ข้าพเจ้าจะต้องมีชีวิตอยู่เพียงเพื่อวันนั้นเท่านั้น เราไม่ต้องการให้ข้าพเจ้ามีชีวิตกังวล ไม่ต้องการให้ทำงาน ไม่ต้องการให้คิดเราบอกว่า ถ้าข้าพเจ้าสามารถทำชีวิตให้ลอยล่องไปในอากาศเหมือนเป็ดน้ำได้ ก็จะเป็นประโยชน์แก่ตัวเองอย่างมากมาย อนึ่ง โรคหัวใจได้ทลายข้าพเจ้าใกล้เข้าไปกับความตายมากขึ้นทุกวัน เพราะฉะนั้นมันจึงเป็นความประสงค์ของข้าพเจ้าเองที่จะให้ชีวิตให้หมดเปลืองไปอย่างชั่วพริบตาชีวิต อย่างไม่แคร์อะไรทั้งสิ้น แม้สิ่งนี้จะหมายถึงศีลธรรมหรือกฎอันศักดิ์สิทธิ์ที่เข้มงวดกว่าคนอื่นที่สุด ข้าพเจ้าเป็นคนที่ยากแล้ว ตายมานานแล้ว ยากยิ่งและยาวพิเศษของปรังค่างทากที่ทำให้ข้าพเจ้ายังเกินไปได้ อยู่ในโลกนี้ได้เหมือนคนกระบอก.

เซทรวงเทพวิจารณ์ที่เขียนอยู่ในกายตัวของข้าพเจ้า เป็นคนที่มีเสน่ห์สำหรับผู้หญิงทุกคน เพราะฉะนั้นจึงไม่เป็นที่ประหลาดที่คุณหญิงเกตุจะหันความสนใจมาหาข้าพเจ้าและสนิทสนมกับข้าพเจ้าอย่างที่ข้าพเจ้าไม่เคยฝัน.

เรา.....คุณหญิงก็ข้าพเจ้า ไปมาหาสู่กันเกือบทุกวัน ข้าพเจ้าเป็นพอมนายไม่มีข้อผูกพันกับใครจึงไม่ลำบากมากเมื่อจะขับรถตระเวนไปหาคู่หญิงผู้ที่มีฐานะสูงในเมือง สำหรับตัวคุณหญิง ทั้งเมืองก็รู้กันว่าเจ้าคุณของเธอยังมีชีวิตอยู่ นี่แต่ชีวิต ไม่มีสิ่งใดที่คุณหญิงต้องการ เจ้าคุณยังสนใจอยู่ทุกประการว่าคนกว่า

เกศินี คิณณ์แต่ใจว่าไม่ให้ดอกตัวเอง คิณณ์ใจทรงอย่างละเอียดแล้ว.

เทพ ทรงถามว่าอย่างไร

เกศินี ก็คุณควรจะทักได้ เราได้ทำสิ่งที่ผิดหลายมานานแล้ว.

เทพ นึก คุณเชื่อหรือว่าผิด

เกศินี ออ...ผิดอย่างไม่มีปัญหา คิณณ์ไม่ยากใจความคิดเหล่านี้กลายเป็นมาปอย่างที่เราจะแก้ไขไม่ได้ คิณณ์กลัวว่าคิณณ์จะต้องไขหนี แต่ถ้าเราเลิกคิดต่อกันเสียตั้งวันนี้ บางทีสวรรค์อาจบอกโทษให้เราได้.

เทพ ก็อาจเป็นได้ สวรรค์ควรจะบอกโทษให้เรา (หัวเราะ) สวรรค์มีเมตตา เสนออีกหน่อยผมก็จะไปสวรรค์.

เกศินี เทพ.....ถามจริง ๆ เอะอะ เธอพอใจไหมที่เออ....เราจะเลิกเกี่ยวของกันไปในทางที่ผิด

เทพ ผมพอใจ

เกศินี คิณณ์ยังไม่ไว้วางใจว่าเธอพูดอย่างสุจริตใจ

เทพ ออ....สุจริต?...เกศินี คนอย่างหลวงเทพวิจรรณ มีอะไรบางอย่างที่ไม่สุจริตใจ โอ้เรื่องผิดถูกเป็นอีกเรื่องหนึ่ง

เกศินี คิณณ์จริงเป็นจริง ๆ ที่จะต้องตัดสินใจเลิกคิดต่อกันคุณ เพราะ ...เพราะ...เออ... เพราะเหตุผลอะไรจะกลับจากฟิลิปปินส์

เทพ ผมทราบ เพื่อเกียรติยศของคุณเหตุผล เราควรจะต้องเลิกคิดต่อกัน (หัวเราะอย่างขบขัน)

เกศินี ค่ะ....เทพ เพื่อเกียรติยศของคุณสาวคนเฒ่าของคุณ เหตุผลที่เป็นเด็กก็มากนะจะงั้นไม่ใช่หรือเทพ

เทพ ผมเห็นเขม่านั้น คุณเหตุผลที่เป็นเด็กก็มาก ดูท่าทางจะเป็นคนมีวิชา ...ผมสงสัยถึงอนาคต....จริงของคุณ คุณควรคิดถึงเหตุผลคุณควรเสียสละความสุขส่วนตัวของคุณเพื่อเหตุผล....พูด/ (หยุดลงใจ) นี่แน่ะ....เกศินี....ผมอยากรู้มากกว่า ที่คุณเชื่อใจของคุณนะ...คุณเป็นอะไร

เกศินี เป็นอะไร ? ถามได้ เธอรู้ไม่ใช่หรือเธอว่า เจ้าคุณของคิณณ์แกมีเมียเป็นมริค เป็นม้า เป็นกลองลายภาพยนตร์ แกไม่มีเวลาที่จะคิดถึงคิณณ์ แล้วใครจะออกทนได้ คิณณ์เหงาจะตายเสียแล้ว

เทพ ผมเข้าใจ แต่เท่าที่ผมมองเห็น ผมรู้สึกว่า เจ้าคุณเป็นคนดีมาก เป็นผู้ใหญ่ที่น่าเชื่อถือ

เกศินี ความที่ไม่ใช่ความสุข หรือเขาคิดว่าความดีเป็นความสุข

เทพ แต่ผมเข้าใจว่า คุณทั้งสองหาตัวที่ใจก็เหมือนเจ้าคุณไคยาก

เกศินี (หัวเราะ) เธอไม่เคยเป็นผู้หญิงเลย เทพ, เธอเป็นผู้ชาย จึงไม่รู้ว่าในชีวิตของการเป็นัวเมีย ผู้หญิงเขาต้องการอะไรบางอย่าง

- ท. - อย่างถูกกฎ.....ผมรู้จักผู้หญิงดี
- ก. - แค่นี้ไม่รู้ว่ายูหญิงต้องการอะไร ?
- ท. - (หัวเราะ) อาจจะเห็นได้ ผมไม่รู้ คุณว่ายูหญิงต้องการอะไรได้
- ก. - ออ ยูหญิงเขาต้องการการการทะนุทะนอ เขาไม่ต้องการผู้ชายที่เป็นเพื่อนไม่
- ท. - (หัวเราะ) อย่างนี้เป็นไป ?
- ก. - อย่างเขื่อนั้นหรือ (หัวเราะ) เขาก็รู้ว่าเธอเป็นผู้ชายที่ไม่ดีแท้ เสน่ห์ของผู้ชายไม่จำเป็นจะต้องเกี่ยวกับรูปร่าง หรือกับเงินทอง ฉะนั้นคุณไม่ควร
- เทพ - ผมเข้าใจ แปลว่าผู้ชายจะแสนดีเพียงไร แค่นี้ไม่รู้จักเป็นผู้ชาย คือไม่มีเสน่ห์ ก็ไม่การไม่ได้ใช่ไหมละ
- เกศินี - สำหรับฉัน.... บอกตรง ๆ ว่าใช่
- เทพ - นาสงสารท่านเจ้าคุณ ท่านเป็นคนที่เขาคือเห็น ผมเป็นคนที่ชั่ว จะเปรียบกับท่านไม่ได้เลย แต่คุณกลับมาสนใจกับผม
- เกศินี - นั่นมันเรื่องของยูหญิง โดยกะเพาะอย่างนี้ ยูหญิงอย่างยูหญิง เกศินี....
- เทพ - (หัวเราะดัง) เราไม่คิดตลอดชั่วโมงสุดท้ายกับหรือ ค่ะ... สำหรับชั่วโมงสุดท้ายที่เราจะอยู่ด้วยกัน
- เกศินี - ชั่วโมงสุดท้าย... (เสียงแก้วกระทบกับดังกรึก) นี่สำหรับชั่วโมงสุดท้าย ชั่วโมงของความสุข แล้วก็....อะไรนะคะ เทพ.... ออ ชั่วโมงของการตัดสินใจว่าจะไม่ทำมาอีกต่อไป
- เทพ - เออ...นี่แหละยูหญิง เออ เกศินี คุณเข้าใจแล้วหรือว่าถ้าเรานานชั่วโมงสุดท้ายนี้ ไปใดโดยไม่ทำมาอีก ไม่ทำมาตลอดกาล เราจะไม่ต้องโทษนี้
- เกศินี - คิดมันยากจะเชื่อเช่นนั้น โอ ใครบ้างจะไม่เคยทำอะไรผิดเลย มันก็ต้องผิดด้วยกันทุกคนมากและน้อย อารมณ์ของเรานั่นหนึ่ง ๆ ไม่ได้ มันเป็นเรื่องของเสรีภาพที่กฎหมายเขาควบคุมไม่ถึง มันเขามีแต่คำว่าเมื่อทำผิดแล้วเราแก้ไขหรือไม่ ถ้าเราแก้ไขบรรเทาตามที่ควรจะเป็นเท่านั้น
- เทพ - (หัวเราะอย่างขื่น) คุณคิดหรือว่าเราแก้ไขความผิดของเราได้แล้ว
- เกศินี - ออ....ทำไมจะไม่คิด คิดมันไม่ยากกับเธออีกต่อไป เรื่องมันก็จบลงเพียงนั้น
- เทพ - ผมเชื่อว่าเธอจะไม่ผิดต่อกับผม ผมรู้ว่าผมขอคุณพรอากแล้วที่จะทำตัวให้เป็นที่เห็นแก่คุณได้อีกต่อไป มันช่วยไม่ได้ ผมเห็นใจ เราคิดต่อกันมาปีกว่าแล้ว ถึงเวลาที่เราจะแยกกันเสียที
- เกศินี - เทพ....นี่เธอหมายความว่าอะไรคะ ?
- เทพ - (หัวเราะ) หมายความว่าเธอเริ่มเบื่อผม แล้วผมก็เริ่มเบื่อเธอ
- เกศินี - คุณตาย...เธอเบื่อฉันแล้วหรือเทพ ?
- เทพ - ผมเบื่อ... เพราะคุณเบื่อ.

- ก. - ไม่จริง... เทพ ไม่จริงเป็นอันขาด โช... เรอมองไม่เห็นความจำเป็นหรือที่เรา
จะคงเล็กเกี่ยวข้องกับ ศฤงคารจะมาจากฟิลลิปโปส ก็มีคนความรู้สึกลึกซึ้งของ
ตัวเองไม่ได้อาศฤงคารรู้ว่าแม่ของแก.....ชื่อ... ย่าพูดเลย แล้วก็ตามคนอื่น
เขาว่าก็สัมพันธ์กับเรอ....เออ.ศ... เกิดมาเกี่ยวข้องกับอย่างนี้...ศฤงคารจะเอา
พาไปไว้ที่ไหน
- ท. - (หัวเราะ) จริงซี.... ศฤงคารจะเอาพาไปไว้ที่ไหน อืม...ก็น่าเห็นใจ คุณ
รักศฤงคารเหลือเกิน ก็เป็นธรรมดา แม่ที่รักจะต้องรักลูก แต่เนาะ เกตน์ คุณเข้าใจ
ใจตัวเองแล้วหรือว่า คุณไม่ได้ออกกลางตัวเอง
- ก. - เอะ.... ก็เธอถามที่หนึ่งแล้วเมื่อก็ ก็ฉันจะมาออกกลางตัวเองเพื่ออะไรกัน
- ท. - ผมหมายความว่า คุณหญิง....เออ...คุณอาจไม่เข้าใจว่า....เออ.....เออ
- ก. - ไม่เข้าใจอะไรคะ..?
- ท. - ไม่เข้าใจว่าคุณต้องการอะไร ?
- ก. - ก็ฉันต้องการอะไรเล่า ?
- ท. - คุณบอกเมื่อไหร่ คุณหญิงต้องการการกระทำนะ
- ก. - ลูกแล้วเทพ
- ท. - แล้วคุณกลับไปหาท่านเจ้าคุณซึ่งมีอายุถึง ๖๕ ปี ก็คงรักเหมือนดัดยานั้น ไม่สนใจ
ก็คุณเลย คุณจะทนไหวหรือ ?
- ก. - เพื่อศฤงคาร...ก็ฉันทนได้
- ท. - เนหรือ.... เกตน์
- ก. - ออ...เออ เอะ.....เธอถามทำไมคะเทพ ?
- ท. - ที่ถามก็เพราะเกรงว่าจะไม่แน
- ก. - อะไร...ไม่แน
- ท. - การทรมานตัวของคุณ เพื่อศฤงคาร
- ก. - เธอหมายความว่า.....เออ.....เราควรจะทำอีกใจใหม่เมื่อฉันทนเปื้อน
จากคุณไม่ได้
- ท. - เปล่า ผมไม่ได้หมายความว่าเช่นนั้น ผมได้ทำมาอย่างมากแล้ว พอที่ เจริญเท่านั้น
ผมก็จะต้องขึ้นคนจิวหลายสิบหลายร้อยชาติอยู่แล้ว ผมจะไม่ขออีกกับคุณแน่นอน
- ก. - ถ้าฉัน เธอหมายความว่าอะไรคะ เทพ ?
- ท. - เกตน์ ย่าโกรธนะ ให้ผมถามอะไรสักคำได้ไหม ?
- ก. - เธอจะถามอะไรคะ ?
- ท. - คุณรู้จักยี่สิบหรือกี่ไม่ไรหรือ ?
- ก. - ยี่สิบ ก็.....รู้จักดี เธอถามทำไม
- ท. (หัวเราะ) ถามทำไมนะหรือ ? ก็ถามอย่างนี้ ผมเห็นคุณสนิทกับเขาจนใคร ๆ
พากันพูดว่าไปหมกตบตาสองเดือนมานี้

- ก. - เทพนี่เธอหมายความว่าอะไร ?
- ท. - โกรธแล้ว เกตียี่ . ไหมละ โกรธแล้ว เพราะว่าแล้วเขี้ยว คุณจะต้องโกรธ
- ก. - คิดมันไม่ได้อะไร
- ท. - เสียออกเขี้ยวอย่างนั้น ไม่โกรธยังงี้
- ก. - บอกว่าไม่ได้อะไร คิดมันจะโกรธทำไม
- ท. - แต่ผมรู้ว่าคุณโกรธ โกรธเพราะผมแทงใจดำ
- ก. - เทพ เธอจะเอาใหญ่เสีย แล้ว
- ท. - ไหมละ คุณไม่โกรธ ไม่โกรธ.....เธอ อย่าพูดเลยนะ มีอย่างหรือไม่โกรธ
ยังกะว่าคุณนะใจเย็นเสียเต็มประดา ผมขอโทษนะที่ถามอย่างขวานผ่าซาก แต่มัน
อยากรู้ ผมอยากรู้ว่าทำไมคุณจะไม่โกรธนี่ เพราะคุณเคยถูกลูกสาวของคุณ
หรือเพราะเจ้าหนูผมรวบรัดเกินไป มันเกินกว่าที่คุณจะรอบ
- ก. - (ถึงแต่ระงับใจ พูดเสียงเบา) นี่เทพ เรามาพูดกันให้เข้าใจดีกว่า ฉันไม่อยากจะ
โกรธเธอ เธอเข้าใจผิด
- ท. - (หัวเราะ) ผิดหรือ ? ในที่สุดมันก็เป็นอย่างนี้ตามเคย.....เข้าใจผิด...อะ...อะ...
เข้าใจผิด... หลวงเทพวิจารณ์บุญมีคำเตือนมาเตือนว่า เข้าใจผิด ...จำผม-
เข้าใจผิด ผมก็เป็นหลวงเทพไม่ได้อะไร
- ก. - (ระงับอารมณ์) เทพ... เธอพูดตามอารมณ์ เธอชอบตักเตือนให้สบาย บ เธอไว้
พูดกันใหม่เมื่อเธอมีอารมณ์ดีกว่านี้
- ท. - ออ....ไม่ต้อง ขอลิขิตเป็นหัวโขนสุดระหว่างคุณกับผมดีกว่า อย่าให้มันยืดยาวต่อไป
เลย ผมขอแล้ว
- ก. - ไม่ใช่, เทพ คิดมันไม่ต้องการจะให้เข้าใจผิด
- ท. - ผมเข้าใจถูก
- ก. - อารมณ์เธอไม่ก็เสียเลย เธอถึงหัวรั้นขึ้นไหม ?
- ท. - ถูกแล้วหนึ่ง.....
- ก. - (หัวเราะอย่างใจเย็น) ทีไร...ถึงนี้ก็เคยอยู่ ๒๐ ก็ได้ เด็กอย่างวรวรรณมันรักไม่-
ลงหรอก
- ท. - (หัวเราะ) แล้วกันนี่ ทำไมถึงยังงั้นเล่า. เกตียี่ เด็กอย่างวรวรรณมันควรจะรัก
สมารถอย่างวรวรรณ เห็นว่าเป็นไฟ งานไหนงานนั้นไม่มีขาด มันเหมาะกับความ-
ประสงค์ของคุณเสียนี้กระไร วรวรรณอายุอ่อนกว่าผมหลายสิบ ๒๐ ปี
เราจะทำให้คุณมีชีวิตชีวาขึ้นอย่างพรรณานี้ไม่ได้เสีย
- ก. - (หัวเราะแกล้ง) เธอพูดแบบนี้ ถ้าเป็นหญิงอื่น เขาโกรธเธอตาย นี่ก็เป็นฉัน
โกรธไม่ลง..... อยากจะจับมากกว่า
- ท. - ชื่นความใจรักผมของหลวงเทพวิจารณ์ไหมละ ?
- ก. - ก็อยากจะหมายความว่าอย่างนั้น

- เทพ - (หัวเราะ) ออ... แปลว่าหลวงเทพวิจารณ์นี่ไม่รู้อะไรเสียเลย ไม่รู้จนกระทั่ง
เรื่องที่คนเขาซุบซิบกันทั่วเมือง
- เกศินี - เทพ... เธอจะมากไปเสียแล้ว (โกรธ)
- เทพ - ก็หรือไม่จริง คุณรู้ไหมว่าคนเขาพูดกันว่าอะไร เรื่องวาทันท์กับคุณที่บางปูเมื่อ
อาทิตย์ที่แล้ว
- เกศินี - (นิ่ง... ระงับใจ) เขาพูดว่าอะไร ?
- เทพ - เขาพูดว่าคุณกับวาทันท์รักกัน
- เกศินี - บ้า... เขาจะมาตรัสรู้ได้อย่างไร ว่าฉันรักวาทันท์หรือเกลียดวาทันท์
- เทพ - (สงบใจ ทำเสียงเบา) วันอาทิตย์วันนั้น... วาทันท์แสดงตัวเป็นเจ้าของตัวคุณ
อย่างเต็มที่ เขาพาคุณไปบนพลอร์เหมือนเจมามาหมู่บ้านที่กำลังจะนอง แล้วก็....
หลวงแก้ว เพื่อนเก่าของคุณก็เมามาก.... หลวงแก้วจะเขามาคัดแบบในหนังสือ
แล้ววาทันท์ก็ชกหลวงแก้วปากฉีก.... เหตุการณ์เวลานั้นคนเขาพูดกันทั่วเมือง
- เกศินี - ก็มันจะปลาดอะไร ? ไม่เห็นแปลก คนเมาอย่างหลวงแก้ว หนาบคาย....
ก็ควรแล้วที่จะถูกชกปาก
- เทพ - ออ.... คุณเกลียดหลวงแก้วเสียแล้วหรือ ? อีกหน่อย ถ้าใครเขามาชกปากผม
บ้าง คุณก็คงจะสมน้ำหน้ามอย่างที่คุณสมน้ำหน้าหลวงแก้ว
- เกศินี - ขวางเหลือเกิน เทพ นี่เธอเมาเหล้าใช้ไหม ?
- เทพ - (หัวเราะกั๊ก) หลวงเทพวิจารณ์ไม่เคยเมาเหล้า ผมสติดีเสมอ
- เกศินี - สติดีทำไมพูดรวนอย่างนี้ เราอย่าพูดกันดีกว่า
- เทพ - ไหมละ.. โกรธแล้ว ไหมละ อย่าพูดเลยนะ คุณนะใจเย็นไม่พอจนถึงกับไม่
โกรธหรืออีก อยากฟังต่อไปไหมละ ว่าทำไมคนเขาถึงพูดกันแซดไปหมด มันไม่ใช่
เหตุการณ์ธรรมดาละ คุณหญิง ผมเป็นห่วงเกียรติยศของสกุลตลาตูกสาวสวยของคุณ
- เกศินี - เขาพูดก็ข้างเขา เรื่องมันไม่จริง
- เทพ - แต่จะอย่างไรก็ตามเถิด ไหมผมถามคุณอีกประโยคได้ไหม ?
- เกศินี - เธอจะถามอะไร ?
- เทพ - คุณรักวาทันท์หรือเปล่า ?
- เกศินี - ไม่ไคร้
- เทพ - ก็ไม่จำเป็นนักหรอกสำหรับความรัก เคยมาก่อน, อย่าเพิ่งโกรธ จอดถามอีกนิด
เถอะ คุณรู้ไหมว่า เขาพูดวาทันท์มันรักคุณมาก.. รักอย่างหลงใหลทีเดียว
- เกศินี - เขาอาจจะรักฉัน มันช่วยไม่ได้ ใครจะห้ามความรู้สึกของเขาได้ แค่นี้ฉันไม่ได้
รักวาทันท์
- เทพ - ผมก็บอกแล้วว่า ความรักนั้นไม่จำเป็นต้องเป็นนัก เอะละ.. ขอพูดอีกนิดเถอะ คุณรู้ไหม
ว่าวาทันท์ หึงกับคุณระมัดเลย
- เกศินี - นั่นมันเรื่องของเขา

- เทพ - ค่ะ หวังอย่างวรพันท์ เป็นอันตราย
- เกศินี - ก็ช่างเขาประไร
- เทพ - เปลา... เปลา ผมไม่ได้หมายความว่าวรพันท์จะไปชกปากผมหรือหลวงแก้วเข้าอีก
ผมหมายถึงคุณ
- เกศินี - เธอหมายความว่าอะไร
- เทพ - หมายความว่าเธออาจทำให้คุณเจ็บตัวได้
- เกศินี - คิดจะไปทำอะไรให้เขา เขาจึงจะมาทำให้คุณเจ็บตัว
- เทพ - ผมรู้ว่าเขาเคยชกคุณครั้งหนึ่ง หลวงแก้วเล่าให้ฟัง... เขาชกคุณตอนหาหลวงแก้ว
- เกศินี - เทพ... มันมากไปแล้ว
- เทพ - ก็ยาก่อน ยังไม่มากหรอก ผมรู้ว่า วรพันท์ชกถึงผม
- เกศินี - เทพ
- เทพ - เขาพูดว่าถ้าคุณไม่เลิกเกี่ยวกับผม เขาจะยิงคุณทิ้ง
- เกศินี - เทพ... นี่เธอเอาอะไรมาพูด
- เทพ - คุณรักเขา แล้วก็... คุณกลัวเขา เพราะฉะนั้นคุณจึงพยายามมาขอเจรจากับผม
กับผมในวันนี้
- เกศินี - บ้า... เอาที่ไหนมาพูด เธอถูกฉกฉกมากไปเสียแล้ว เทพ
- เทพ - ผมถูก ฉกแล้ว... ถูก ไม่ได้อะไร เจ้าวรพันท์คนนี้ ผมรู้จักนิสัยมันดี
มันเป็นลูกนักเลง เลือดร้อนมีอยู่เต็มตัวที่เดียว ผมจึงว่ามันเป็นคนมีอันตราย...
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง สำหรับตัวคุณ
- เกศินี - เราเลิกพูดกันดีกว่า
- เทพ - ถูกแล้ว เรากำลังจะเลิกพูดกันอยู่แล้ว ชั่วโมงสุดท้ายของเรา กำลังจะสิ้นสุดลงแล้ว
นี่นะ เกศินี... ผมขอเตือนคุณ ถ้าคุณคบกับเจ้าวรพันท์ คุณจะต้องระวังตัว.....
คุณจะต้องไม่ทำให้มันเห็น
- เกศินี - เทพ เราพูดกันมานานแล้ว ไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย คิดว่าคุณจะจากกับคุณด้วย
ความชื่นใจ อยากจะอยู่กับคุณจริงๆ อยากจะให้ชั่วโมงสุดท้ายของเราให้คุ้มค่า
ที่สุดเท่าที่... มันไม่มีประโยชน์อะไร เราไม่ได้ให้ความชื่นใจอะไรแก่กัน เรา
ทะเลาะกันตลอดเวลา คิดนึกว่า... เราควรจะแยกกัน
- เทพ - ถูกแล้ว เราควรจะแยกกัน เราได้เดินทางมาถึงทางแยกแล้ว เกศินี ชั่วโมงสุดท้าย
ไหนมาถึงแล้ว ขอคุณจงไปด้วยความสุขสำราญ แล้วก็อย่ามาเยี่ยมผมอีกเป็นอัน
ขาด
- เกศินี - คิดนี้อาจจะมากก็ได้
- เทพ - คุณต้องไม่มา
- เกศินี - ทำไมคะ... เทพ
- เทพ - ถ้าคุณขึ้นมา ชีวิตคุณจะสั้น

- เกศินี - คุณจะยิงฉันทิ้งไรใหม่ละ ?
- เทพ - คนอย่างหลวงเทพวิจารณ์ไม่ยิงใครทิ้งหรอก เจ้าวรพันธุ์นั้นแหละมันจะยิงเอา
- เกศินี - เอะ... วรพันธุ์อีกแล้ว
- เทพ - อ้าว.... ไม่เชื่อหรือ ผมไต่บันหลวงแถวๆ ที่ว่า เจ้าวรพันธุ์มันฆ่าคุณ ถ้าคุณขึ้นมานานผมอีก มันจะตามมายิงคุณทิ้งเสีย
- เกศินี - (นิ่ง) จริงเขาพูด
- เทพ - ใหม่ละ....
- เกศินี - แต่ไม่เป็นการประหลาด วรพันธุ์ไม่ได้มาเป็นอะไรกับฉันนี่ละ เทพ เขาจะมาทำอำนาจบาโทใหญ่ไม่ได้แน่
- เทพ - ออ... คนอย่างวรพันธุ์ทำได้
- เกศินี - ฉันไม่เชื่อ
- เทพ - คุณเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตาม แต่คุณต้องไม่มาฆ่าผมอีก นี่ถึงชั่วโมงสุดท้ายของเราแล้ว สวัสดิ์ เกศินี
- เกศินี - สวัสดิ์ ค่ะ.... เทพ
- (เสียงลูกจากเก้าอี้ เสียงเดิน เสียงประตูเปิดและปิด)
(เสียงพี่เทาเทพเดินกลับไปกลับมาสัก ๔ วินาที ปากบ่นว่า "จบเกมกันที.. ชั่วโมงสุดท้าย... ฮะ.. ฮะ..") ทำเสียงหัวเราะอย่างแค้น)
(ทันใดนั้นก็เสียงปืนดังขึ้น ๓ นัดซ้อน เสียงผู้หญิงร้องกรีด เสียงตำรวจเป่านกหวีดคนกรี.....)
- เทพวิจารณ์ - ท่านผู้หญิงที่รัก คุณหญิงเกศินีได้ถึงชั่วโมงสุดท้ายของเธอแล้วที่หน้าประตูบ้านชาตเจ้านั่นเอง ชาตเจ้านั้นออกไปดูเมื่อไต่บันเสียงปืนและนกหวีด ภาพที่แลเห็นเป็นภาพที่ทำให้ชาตเจ้านั้นต้องอยู่ตรงปากประตูบ้านนั่นเอง คุณหญิงเกศินีนอนหงายแน่นิ่งอยู่บนทางเท้าริมถนน วรพันธุ์ยืนถือปืนอยู่ข้างนอกรั้วบ้าน... ยืนอยู่เช่นนั้นจนตำรวจเขามาลากเอาตัวไป....
- ทุกคนคงจำกัน ไม่มีใครใคร่จะรื้อมาเล่า ๆ และไม่มีใครเสียอะไรไปเล่า ๆ นี่คือนิยามของธรรมชาติ ที่ไม่มีใครจะหนีไปไหนได้..

นาฏกรรมชีวิตเรื่อง "ชั่วโม่งสุดท้าย" ได้พูดถึงเรื่องนี้

ลัทธิ ศาสดา เป็น จุดหนึ่งเกิดขึ้น

สิ่งที่ได้เคยเสนอให้ท่านทราบแล้วว่า รายการนี้เป็นรายการพิเศษ โดยคณะกรรมการได้จัดให้มีการเพลงของประสิทธิ์ ศิลปบรรเลง จากละครเรื่องต่าง ๆ ที่เคยแสดงมาแล้วมากกว่าทุกครั้งตามคำขอร้องของท่านผู้เป็นแฟนของเรา ซึ่งคณะกรรมการได้ขอขอบใจในความเอาใจใส่ของท่านซึ่งมีผลงานของเรามาในโอกาสนี้ด้วย

ต่อไปขอเชิญฟังบริการ เพลงของประสิทธิ์ ศิลปบรรเลง

เพลงในอันดับแรกคือ "หวานชื่น" ในละครเรื่อง การวัด

สวลี - ยุกาพันธุ์ และ อภิเรก จันทรวงศ์
อันดับที่สองเพลง "หัวใจทรนาค" ในละครเรื่อง "เงือกน้อย" ขับร้องโดยอภิเรก จันทรวงศ์

อันดับต่อไปขอเชิญท่านฟังเพลงในรสไทยเดิม ซึ่งประสิทธิ์ ศิลปบรรเลง ได้จัดประสานเสียงตามแบบดุริยางค์สากล โดยคงไว้ซึ่งทำนองและจังหวะตามแบบเก่า เพลงนั้นคือ "โสมเหนือ" อยู่ในละครเรื่อง "กนกดาภินิหาร" ขับร้องโดย ลัทธิ ศาสดา และวลิต สนิธิรัตน์

ต่อไปนี้เป็นเพลงขับร้องประสานเสียงชื่อ "สามคนเป็น" ในละครเรื่อง "แผ่นดินแห่งความฝัน"

เพลงต่อไปคือเพลง "โสมสาว" ในละครเรื่อง แผ่นดินแห่งความฝัน ขับร้องโดยสวลี ยุกาพันธุ์

อันดับต่อไปได้แก่เพลง "งามงอน" ในละครเรื่อง "แผ่นดินแห่งความฝัน" อภิเรก จันทรวงศ์ เป็นผู้ขับร้อง

อันดับต่อไปเพลง "งามเพียงจันทร์" ประสิทธิ์ ศิลปบรรเลงก็ดัดแปลงจากเพลงไทยเดิมชื่อ "โสมพม่า" ขับร้องโดย สิริคุณ นักดนตรีและวลิต สนิธิรัตน์

เพลงต่อไปจัดเป็นเพลงพิเศษของรายการนี้ เพราะเป็นเพลงใหม่ซึ่งประสิทธิ์ ศิลปบรรเลง ได้แต่งขึ้น หลังจากได้รับการขอร้องจากบริษัทสร้างภาพยนตร์บริษัทหนึ่ง ให้แต่งเพลงประกอบภาพยนตร์เรื่องหนึ่ง ซึ่งจะออกฉายในเร็ว ๆ นี้ ประสิทธิ์ ศิลปบรรเลง จึงได้แต่งเพลงนี้ขึ้น และให้ชื่อว่า "ไฟชีวิต" และได้ดัดทำภาพยนตร์ตอนนี้โดยการร้องเพลง ๆ นี้แล้วในท้องกองถ่ายเนื่องจากความไม่แน่นอนในสังคมในขณะนี้ เพลงไฟชีวิตของจริงซึ่งได้จัดการถ่ายทำเป็นภาพยนตร์แล้ว จะไม่ปรากฏให้ท่านได้ฟังในภาพยนตร์ ฉะนั้นท่านที่คอยฟังเพลงไฟชีวิตของจริงซึ่งประพันธ์โดยประสิทธิ์ ศิลปบรรเลง ขอเชิญฟังต่อไปนี้ เพลงนี้ขับร้องโดยสวลี ยุกาพันธุ์

เพลงในอันดับสุดท้ายเป็นเพลงขับร้องชื่อ "....." ในละครเรื่อง สร้อยไข่มุก

รายการ เพลงของประสิทธิ์ ศิลปบรรเลงพูดถึงเรื่องนี้ คณะกรรมการได้ขอขอบใจไปก่อนพบกันใหม่ในวันอาทิตย์ที่ ๑๑ มิถุนายน ด้วยเรื่อง

นาฏกรรมชีวิตเรื่อง "ชั่วโมงสุดท้าย" ได้พูดถึงเพียงนี้

ลัดดา สารทายน เป็น ผู้หญิง เกศินี

สิ่งที่ได้เคยเสนอให้ท่านทราบแล้วว่า รายการนี้เป็นรายการพิเศษ โดยคณะกรรมการได้จัดให้มีการ เพลงของประสิทธิ์ ศิลปบรรเลง จากละคร เรื่องต่าง ๆ ที่เคยแสดงมาแล้วมากกว่าทุกครั้งตามคำขอร้องของท่านผู้เป็นแม่ของเรา ซึ่งคณะกรรมการขอขอบคุณในความเอาใจใส่ของท่านซึ่งมีผลงานของเราในโอกาสนี้ด้วย

ต่อไปนี้ขอเชิญฟังบริการ เพลงของประสิทธิ์ ศิลปบรรเลง

เพลงในอันดับแรกคือ "หวานชื่น" ในละคร เรื่อง การ วลัย

สวลี - บทกวี และ อภิเรก จันทร เรื่อง
อันดับที่สองเพลง "หัวใจทรมาน" ในละคร เรื่อง "เงือกน้อย" ขับร้อง
โดยอภิเรก จันทร เรื่อง

อันดับต่อไปขอเชิญท่านฟัง เพลงในระสไทยเดิม ซึ่งประสิทธิ์ ศิลปบรรเลง
ได้จัดประสานเสียงตามแบบอุริยางค์สากล โดยคงไว้ซึ่งทำนองและจังหวะตาม
แบบเก่า เพลงนั้นคือ "โสมเหนือ" อยู่ในละคร เรื่อง "กนกนาถนิหาร" ขับร้อง
โดย ลัดดา สารทายน และวลิต สนธิรัตน์

ต่อไปนี้เป็น เพลงหมู่ขับร้องประสานเสียงชื่อ "สายลมเย็น" ในละคร
เรื่อง "แผ่นดินแห่งความฝัน"

เพลงต่อไปคือ เพลง "โสมสวาท" ในละคร เรื่อง แผ่นดินแห่งความฝัน
ขับร้องโดยสวลี บทกวี

อันดับต่อไปได้แก่ เพลง "งามงอน" ในละคร เรื่อง "แผ่นดินแห่งความฝัน"
อภิเรก จันทร เรื่อง เป็นผู้ขับร้อง

อันดับต่อไป เพลง "งามเพียงจันทร์" ประสิทธิ์ ศิลปบรรเลงดัดแปลงจาก
เพลงไทยเดิมชื่อ "โสมมา" ขับร้องโดย ศิริอุดม นักดนตรีและวลิต สนธิรัตน์

เพลงต่อไปจัดเป็น เพลงพิเศษของรายการนี้ เพราะเป็น เพลงใหม่ซึ่ง
ประสิทธิ์ ศิลปบรรเลง ได้แต่งขึ้น หลังจากได้รับการขอร้องจากบริษัทสร้างภาพยนตร์
บริษัทหนึ่ง ได้แต่งเพลงประกอบภาพยนตร์เรื่องหนึ่ง ซึ่งจะออกฉายในเร็ว ๆ นี้
ประสิทธิ์ ศิลปบรรเลง จึงได้แต่งเพลงนี้ขึ้น และให้ชื่อว่า "ไฟชีวิต" และได้ถ่ายทอด
ภาพยนตร์ตอนนี้โดยการร้องเพลง ๆ นี้แล้วในช่องกองถ่ายเนื่องจากความไม่แน่นอน
ในสังคมในยุคนี้ เพลงไฟชีวิตของจริงซึ่งได้จัดการถ่ายทำเป็นภาพยนตร์แล้ว จะไม่
ปรากฏให้ท่านได้ฟังในภาพยนตร์ ฉะนั้นท่านที่คอยฟัง เพลงไฟชีวิตของจริงซึ่งประพันธ์
โดยประสิทธิ์ ศิลปบรรเลง ขอเชิญฟังได้ต่อไป เพลงนี้ขับร้องโดยสวลี บทกวี

เพลงในอันดับสุดท้ายเป็น เพลงหมู่ชื่อ "....." ในละคร เรื่อง
สร้อยไข่มุก

รายการ เพลงของประสิทธิ์ ศิลปบรรเลงพูดถึงเพียงนี้ คณะกรรมการขอ
ไปก่อนพบกันใหม่ในวันอาทิตย์ที่ ๓ มิถุนายน ภายเรื่อง